

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/15/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3819202160
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 08. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3819202160.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Zajacovej a sudcov JUDr. Márie Vrtochovej a JUDr. Denisa Vékonyho v právnej veci žalobkyne V. Q., bytom W., A. D. XXX/X, právne zastúpená Advokátska kancelária OLŠOVSKÝ, s r.o., so sídlom v Prievidzi, G. Švéniho 6, IČO: 50 595 652, proti žalovanému: SAD Prievidza a.s., so sídlom v Prievidzi, Ciglianska cesta č. 1, IČO: 36 324 043, právne zastúpený ADVOKÁTI s.r.o., so sídlom v Bratislave, Vajanského nábrežie č. 5, IČO: 36 715 638, za účasti intervenienta na strane žalovaného: Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s., so sídlom v Bratislave, Dostojevského rad č. 4, IČO: 00 151 700, o náhradu škody na zdraví, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 04. januára 2021, č.k. 5C/13/2019 - 190, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti vo výrokoch II. a III. potvrdzuje.

Žalobkyňa má nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. konanie v časti o zaplatenie sumy 2.500,- eur zastavil, výrokom II. zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyňu sumu 3.284,- eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a výrokom III. priznal žalobkyňu voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 13.56%.

2. Žalobkyňa si v konaní pôvodne uplatnila nárok na zaplatenie sumy 1.000,- eur s titulom náhrady straty na zárobku a 1.500,- eur ako náklady spojené s liečením a z titulu bolestného a zaplatenia sumy 2.090,- eur za 110 bodov. Pred začatím pojednávania zobrala žalobu v časti o zaplatenie sumy 1.000,- eur a 1.500,- eur späť a v časti týkajúcej sa náhrady za bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia žalobu rozšírila na sumu 3.284,- eur, čo predstavuje 180 bodov pri hodnote 18,24 eur/bod. Súd na pojednávaní 05.08.2020 v tejto časti žalobu pripustil a v časti v spojení s § 145 ods. 2 CSP konanie zastavil.

3. Vo zvyšnej časti nárok žalobkyne posudzoval súd prvej inštancie žalobu podľa ust. § 415, § 444 Občianskeho zákonníka a podľa § 5 ods. 1 zák.č. 437/2004 Z.z.. Po zhodnotení výsledkov vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba je v časti týkajúcej sa náhrady škody za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia dôvodná. Žalobkyňa sa domáhala voči žalovanému náhrady škody za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia v sume 3.284,- eur z dôvodu, že utrpela úraz ľavej ruky v dôsledku jej zakopnutia o asfaltový hrbol na Autobusovej stanici v Prievidzi, na nástupišti č. 5 - 6, ktoré má v správe žalovaný. V konaní nebolo sporné, že žalobkyňa utrpela úraz ľavej ruky, v súvislosti s ktorým sa podrobila operácii. Rovnako medzi stranami nebolo sporné, že v súvislosti s týmto úrazom žalobkyne bol vystavený posudok, ktorým bolo ohodnotených bolestné 130 bodmi a SSU 50 bodmi. Spornou nebola ani skutočnosť, že nástupište na Autobusovej stanici v Prievidzi má v správe žalovaný. Medzi stranami

zostalo sporným miesto vzniku úrazu ako aj spôsob, akým k úrazu žalobkyne došlo a tým aj otázka zodpovednosti žalovaného za úraz žalobkyne. Predpokladom pre vznik zodpovednosti za škodu je súčasné splnenie podmienok, ktorým sú porušenie právnej povinnosti, vznik škody a existencia príčinnej súvislosti medzi nimi.

4. Žalobkyňa počas celého konania zhodne uvádzala, že k úrazu ľavej ruky u nej došlo dňa 06.12.2018 asi o 20.00 hod. na Autobusovej stanici v Prievidzi na nástupišti č. 5 - 6 tak, že zakopla o asfaltový kopec, v dôsledku čoho spadla na ďalší takýto kopec, resp. hrbol. Takéto tvrdenia uvádza okrem svojej výpovedi aj v oznámeniach úrazu Technickým službám mesta Prievidza ADVANCE INVESTMENT, a.s.. V týchto oznámeniach uvádza aj to, že rovnaké hrbolce sa nachádzajú aj na nástupištiach č. 8 - 9 - 10, avšak je zrejme ako miesto vzniku úrazu označila nástupište č. 5 a 6. Rovnakým spôsobom žalobkyňa opísala vznik úrazu aj dcére v deň, kedy sa jej úraz stal, ošetrojúcej lekárske MUDr. Tatayovej a v nasledujúci deň svedkyňi D. po viac ako mesiaci po utrpení úrazu. Rovnako svedkyňa R. V. potvrdila, že úraz sa žalobkyňi stal dňa 06.12.2018 okolo 20.00 hod. na nástupišti č. 5. Z jej výpovede vyplynulo, že v čase pádu žalobkyne bola voči nej otočená chrbtom, ale potom čo začula krik sa otočila a videla ju na uvedenom nástupišti spadnutú na zem, pričom kričala jaj moja ruka. Svedkyňa zhodne so žalobkyňou uviedla aj to, že následne k nej pristúpili dvaja muži, pomohli jej vstať a potvrdila, že na danom mieste sú všade také kopce. Z potvrdenia zamestnávateľa svedkyne V. bolo preukázané, že v tento deň bola v práci od 15.00 hod. do 19.45 hod. a hoci v tento deň nie je záznam o jej dopravnej karte o cestovaní, z jej výpovede v konaní vyplynulo, že niekedy si cestovný lístok zakupovala aj v hotovosti. V konaní žalovaný aj intervenient na strane žalovaného spochybňovali výpoveď svedkyne V.. I keď môže vyvolávať pochybnosti, že svedkyňa žalobkyňu s určitou poznala, hoci ju videla iba raz, jej vysvetlenie, že žalobkyňu videla do tváre a táto sa veľmi podobá na svoju dcéru, ktorá pracuje na rovnakom pracovisku ako svedkyňa sa javí ako logické. Na druhej strane by nedávalo zmysel, aby osoba, ktorá sa so žalobkyňou vôbec nepozná, prišla ako svedok vypovedať o niečom, čoho nebola účastná. V konaní bolo z výpisu dopravnej karty žalobkyne ako aj opisov jej cestovných lístkov preukázané, že dňa 06.12.2018 okolo 20.00 hod. na Autobusovej stanici v Prievidzi žalobkyňa skutočne bola a žalobkyňa aj presne na fotografii identifikovala miesto vzniku úrazu. Z výpovede svedka MUDr. Bakoša vyplynulo, že zranenie žalobkyne mohlo vzniknúť len v dôsledku pádu váhou tela a vznik úrazu spôsobom ako ho opísala žalobkyňa v konaní nevylúčil. V konaní tiež bolo preukázané, že asfaltové hrbolce sa mieste označenom žalobkyňou aj nachádzali. Okrem fotografií to potvrdila aj vo výpovedi aj svedkyňa Y., keď uviedla, že asi 3 mesiace po úraze žalobkyne v mesiaci marec 2019 bola na základe oznámenia o úraze ohliadnuť predmetné miesto, teda nástupište č. 5 - 6 a žalobkyňou uvádzané nerovnosti sa tam nachádzali. Z tohto je zrejme, že nerovnosti na tomto mieste museli aj 06.12.2018, nakoľko tieto nerovnosti vznikajú v letnom období pôsobením vysokých teplôt, a nie v zime, resp. v skorom jarnom období.

5. Žalovaný uvádzal, že k úrazu žalobkyne mohlo dôjsť aj na inom mieste a iným spôsobom. Pokiaľ by k úrazu došlo inak, na inom mieste, nie je zrejme, prečo by žalobkyňa uvádzala práve tento spôsob vzniku úrazu. Z postupu žalobkyne pred začatím konania vyplýva, že jej záujmom nebolo domáhať sa svojich nárokov práve voči žalovanému, pretože najprv sa obrátila so žiadosťou o riešenie na Technické služby mesta Prievidza, následne na spoločnosť ADVANCE INVESTMENT, a.s. a až po zistení skutočností, že nástupište patrí do správy žalovaného si uplatňovala nároky voči nemu. Z tohto je zrejme, že mala záujem riešiť vec zodpovednou osobou bez ohľadu nato, o koho konkrétne sa jedná. Žalobkyňa po celý čas popisuje okolnosti vzniku úrazu rovnako. Či dcére v deň úrazu, ošetrojúcej lekárske nasledujúci deň, svedkyňi Záhorskej po viac ako mesiaci, v oznámeniach o úraze, ale aj v tomto konaní. Týmto jej tvrdeniam korešpondujú aj ďalšie skutočnosti, teda výpoveď svedkyne V., existencia asfaltových hrbolov na nástupišti, prítomnosť žalobkyne na danom mieste podľa výpisu z dopravnej karty, mechanizmus vzniku úrazu v dôsledku pádu váhou tela. Súd preto považoval tvrdenie žalobkyne o mieste, čase, spôsobu a vzniku jej úrazu na základe všetkých týchto skutočností za preukázané. V dôsledku toho boli preukázané aj predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú na zdraví žalobkyne na strane žalovaného, ktorý má na Autobusovej stanici v Prievidzi v správe. Žalovaný ako správca nástupišta bol v zmysle § 415 OZ povinný udržiavať nástupište v takom stave, aby nedochádzalo k poškodeniu zdravia osôb, ktoré sa v danom mieste pohybovali. Túto povinnosť si žalovaný riadne nesplnil, keďže na nástupišti č. 5 - 6 sa nachádzali viaceré nerovnosti, asfaltové hrbolce. Žalobkyňa sa o jeden takýto hrbol pri vystúpení z autobusu a prechádzaní k zastávke MHD potkla, spadla, utrpela úraz ľavej ruky vyžadujúci si operáciu. Pokiaľ žalovaný, resp. intervenient v konaní uvádzali, že povinnosť predchádzať škode na zdraví mala aj žalobkyňa, súd uvádza, že primárnu povinnosť udržiavať nástupište na zastávkach autobusov v riadnom stave má žalovaný. Od žalobkyne nemožno spravodlivo požadovať, aby pri nastúpaní, vystúpaní, či presune venovala všetku svoju pozornosť tomu, aby sa bezpečne

a bez ohrozenia svojho zdravia presunula k svojmu cieľu, vyhýbaním sa prekážkam, ktorý žalovaný neodstránil, hoci to bolo jeho povinnosťou. Zodpovednosť za škodu na zdraví žalobkyne je preto v celom rozsahu na strane žalovaného.

6. V súvislosti s úrazom bol žalobkyni vystavený MUDr. Bakošom posudok a SSU, ktorým je bolestné ohodnotené na 130 bodov a SSU 50 bodov. Žalobkyňa si preto uplatnila nárok na zaplatenie sumy 3.284,- eur pri hodnote 18,24 eur/bod. Po zaokrúhlení na najbližšie celé euro smerom nahor. Vzhľadom na tieto skutočnosti súd jej nárok považoval za dôvodný.

7. Pokiaľ si žalobkyňa v záverečnom stanovisku uplatnila aj nárok na zaplatenie sumy 11,30 eur na vystavenie posudku o bolestnom, tento nárok súd posúdil ako nárok na náhradu trov konania, nakoľko v zmysle § 251 CSP trovami konania sú všetky preukázané odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 v spojení s § 256 ods. 1 CSP. Žalobkyňa sa pôvodne domáhala celkovo zaplatenia sumy 5.784,- eur. Súd jej priznal sumu 3.284,- eur a v časti 2.500,- eur bolo konanie zastavené. K čiastočnému späťvzatiu žaloby došlo bez uvedenia dôvodov, a preto procesné zavinenie na zastavení konania je na strane žalobkyne. Úspech žalobkyne potom predstavuje 56,78% a žalovaný mal úspech 43,22%. Prevažný úspech v konaní mala žalobkyňa, jej čistý úspech potom predstavuje 13,56%. V tomto rozsahu bol žalobkyni priznaný nárok na náhradu trov konania voči žalovanému. O konkrétnej výške náhrady bude potom rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením.

8. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalovaný, ktorý žiadal, aby krajský súd ako súd odvolací napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil, a žalobu žalobkyne zamietol a zároveň jej uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov prvostupňového aj odvolacieho konania, prípadne rozsudok zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Žalovaný v konaní zhrnul skutkový stav zistený súdom prvej inštancie a poukazoval opakovane na pochybnosti o dôveryhodnosti a tvrdení žalobkyne. Poukazoval na tú skutočnosť, že žalobkyňa od začiatku nebola konzistentná v uvedení miesta vzniku škody. V zápisnici z pojednávania dňa 05.08. uviedla, že cestovala 06.12.2018 ráno do Liešťan, avšak podľa cestovných lístkov vyplýva, že do Liešťan cestovala až poobede o 14.16 min.. Zároveň uviedla, že 07.12. ráno o 6.30 hod. išla k doktorke, čo je v rozpore s cestovným lístkom, kedy žalobkyňa cestovala o 10.07 hod. a zároveň aj s výpoveďou všeobecnej lekárky, ktorá uviedla, že žalobkyňa prišla medzi 10.00 a 11.00 hod.. Žalobkyňa k okolnostiam vzniku škody na pojednávaní uviedla, že v čase vzniku úrazu mrholilo, bolo veterno, cesta bola mokrá a svetlá nesvietili. Toto je v rozpore s výsluchom svedka R. V., ktorá v zápisnici uviedla, že bolo sucho a svetlá svietili. Svedkyňa R. V. v zápisnici uviedla, že cestovala dňa 06.12.2018 a nachádzala sa na autobusovej stanici o 19.45 hod., pričom na cestu použila svoju dopravnú kartu. Toto tvrdenie je v rozpore s výpisom z dopravnej karty, z ktorej vyplýva, že túto svoju dopravnú kartu v tento deň nepoužila. Žalobkyňa zároveň uviedla, že svedkyňu D. Y. vidí prvýkrát a v kancelárii žalovaného nebola. Toto bolo vyvrátené výsluchom D. Y. ako aj vyjadreniami zamestnancov žalovaného Ing. W. W. a R. R., J. H., ktorí potvrdili, že D. Y. videla a bola v kancelárii žalovaného. Z vykonaného dokazovania vyvstali ďalšie nezrovnalosti a pochybnosti. Svedkyňa R. V. sa ako svedok prihlásila po viac ako roku od podania žaloby, potom ako právny zástupca vyhlásil, že neexistuje priamy svedok. V rámci svojho výsluchu svedkyňa R. V. opakovane uviedla, že úraz priamo nevidela, stála chrbtom a zároveň uviedla, že úraz sa jej stal na asfaltovom kopci na nástupišti č. 5. Svedkyňa uviedla, že dokáže spoznať žalobkyňu, pretože jej videla do tváre, ale k dvom mužom, ktorí mali prísť nevedela uviesť žiaden bližší popis. Zároveň uviedla, že dňa 06.12. použila dopravnú kartu, avšak táto dopravná karta použitá nebola. Svedkyňa uviedla opis poveternostných podmienok miesta vzniku škody, ktorý sa rozchádza s opisom žalobkyne. Svedkyňa P. D. ako svedok navrhnutý žalobkyňou uviedla, že jej žalobkyňa povedala, že sa jej úraz stal na nástupišti a zároveň uviedla, že o zdravotnom stave a zdravotných ťažkostiach sa so žalobkyňou nerozprávajú. Zároveň uviedla, že so žalobkyňou nemá intenzívny kontakt, nestretávajú sa a nechodia spolu na kávu. Svedkovia MUDr. C. a MUDr. A. uviedli, že neskúmajú vznik úrazu a tento úraz mohol vzniknúť rôznymi spôsobmi a na rôznych miestach. Poukázal na uznesenie NS SR, sp.zn. 6Mcd0 16/2012, rozsudok NS ČR, sp.zn. 2308/2005, uznesenie NS ČR 30Cdo 3577/2008, rozsudok NS ČR 21Cdo 2682/2013, nález Ústavného súdu I. ÚS 114/2008, I. ÚS 265/2005, IV. ÚS 115/2003, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva č. 36552/02. Ďalej poukázal na tú skutočnosť, že okresný súd sa nezaoberal argumentáciou žalovaného a intervenienta a nekonzistentnosťou a rozpormi v dôkazoch a v tvrdeniach žalobkyne svedčiacich v neprospech žalobkyne. Rovnako sa okresný súd nezaoberal požiadavkou riadneho dostatočného preukázania okolností vzniku škody a príčinnej súvislosti a pripustil možnosť jej vzniku len spôsobom podľa tvrdení žalobkyne. Konajúci súd žiadnym spôsobom nevyklúčil iné možnosti vzniku škody a príčinnej súvislosti, hoci nato argumentáciou žalovaný, ako aj intervenient poukazovali. Konajúcim súdom neboli vyhodnotené iné možnosti úrazu žalobkyne v rámci miesta času a spôsobu zranenia. Rovnako nemožno súhlasiť s názorom súdu, že tvrdenia žalobkyne sú potvrdené

skutočnosťou, že si svoj nárok uplatňovala u rôznych osôb. Preto považujú rozsudok za arbitrárny, bez riadneho vyhodnotenia dôkazov a riadneho odôvodnenia. Zároveň žalovaný poukázal na vady konania, ktorým bolo znemožnené strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Okresný súd doručoval písomnosti priamo stranám konania, čo je preukázané výzvou zo dňa 18.08.2020 adresované žalovanému, hoci bol žalovaný právne zastúpený. Zároveň okresný súd v rozpore s ust. § 197 ukladal žalovanému a právnenému zástupcovi žalovaného povinnosť zabezpečiť svedkov do konania, ktorých navrhla žalobkyňa. Právny zástupca žalobkyne v rozpore s cit. ustanoveniami predkladal podania v listinnej podobe do podateľne súdu v jednom vyhotovení. Prípadne priamo na pojednávaní, pričom konajúci súd následne nevyhotovoval kópie podania pre ostatné strany - žalovaného a intervenienta, pričom niektoré podania, či kópie listín tak neboli doručené žalovanému a žalovaný tak nemal vedomosť o výsluchu svedkyne V.. Tieto vady konania v spojení so skutočnosťou, že konajúcemu súdu je právny zástupca žalobkyne osobne známy, znemožnili žalovanému uskutočniť jemu patriacim právam v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a súčasne mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Žalovaný zároveň nesúhlasil s výrokom III. rozsudku o náhrade trov konania, kedy konajúci súd nezohľadnil tú skutočnosť, že pojednávanie bolo na návrh právneho zástupcu žalobkyne odročené z dôvodu kolízie s iným pojednávaním, a preto trovy odročeného pojednávania mal znášať právny zástupca žalobkyne, resp. žalobkyňa.

9. K podanému odvolaniu sa písomne vyjadrila žalobkyňa, ktorá žiadala, aby krajský súd ako súd odvolací odvolanie žalovaného zamietol, a potvrdil rozsudok Okresného súd Prievidza a priznal im trovy odvolacieho konania. Čo sa týka rozporuplnosti miesta a vzniku škody, ktorú namieta žalovaný je zrejmé, že žalobkyňa jednoznačne a presvedčivo vysvetlila, kde utrpela úraz, pričom malé nepresnosti ako výpovede svedka, ktorý priamo videl tento úraz sú logické vzhľadom na čas, odkedy k úrazu došlo. Naopak úplne identické výpovede žalobkyne a očitej svedkyne by mohli evokovať podozrenie, že tieto vyjadrenia boli vzájomne koordinované. Neexistuje tu žiaden rozpor medzi tým, kedy škoda na zdraví vznikla, kedy navštívila lekára, kedy bola hospitalizovaná. Naopak ako žalobkyňa, tak aj svedkovia, ktorí ju liečili dôveryhodne, presne a jasne popísali ako k úrazu došlo a aký bol nasledujúci sled udalostí. Čo sa týka nepredloženia prvej strany lekárskej prepúšťacej správy, táto bola predložená a okrem toho žalovaný má v súlade s právami účastníka konania namietať, alebo žiadať predloženie dôkazov, alebo mal právo dôkazy spochybníť, čo však nevyužil. Pokiaľ žalovaný tvrdí, že žalobkyňa od začiatku nebola konzistentná uvedením miesta vzniku škody, toto tvrdenie je nesprávne. Žalobkyňa od začiatku a po celý čas popisuje okolnosti vzniku úrazu a rovnako ich opisuje aj očitý svedok. Pod žiaden odvolací dôvod nie je možné subsumovať tvrdenie, že existujú určité nepresnosti, či počasie bolo priaznivé, alebo nepriaznivé. Medzi takúto nesprávnu argumentáciu patrí vyjadrenie žalovaného, že ak žalobkyňa o poruchách vedela, mala toto oznamovať žalobcovi. To aj napriek tomu, že svedkyňa a zamestnankyňa žalovaného potvrdila, že zamestnanci opakovane už niekoľko rokov upozorňovali žalovaného na existenciu porúch na nástupištiach. Okrem toho smutným paradoxom je to, že poškodené nástupištia sú tam doteraz. Pokiaľ žalovaný namieta, že je potrebné preukázať vzťah príčiny a následku, teda kauzálny nexus, neuvádza v čom, ale žalobkyňa túto príčinnú súvislosť preukázala. Súd presne argumentuje a určuje príčinnú súvislosť medzi vznikom škody a poškodení zdravia a konaním a opomenutím žalovaného a následne na túto skutkovú situáciu subsumuje pod príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka. Napadnutý rozsudok preto považujú za zákonný a v súladný s Civilným sporovým poriadkom.

10. K podanému odvolaniu sa písomne vyjadril intervenient na strane žalovaného, ktorý má zato, že súd prvej inštancie síce vykonal rozsiahle dokazovanie, ale dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Namieta výpoveď svedkyne R. V., kde bolo zistené, že táto sa síce mala v čase úrazu údajne nachádzať na autobusovej stanici, avšak výpis z dopravnej karty SAD preukázal, že svedkyňa v daný deň autobusom necestovala. S odstupom času si presne zapamätala dátum úrazu, s odstupom času dvoch rokov vedela presne popísať a konkretizovať farbu oblečenia, ale na druhej strane dvoch pánov, ktorí údajne pribehli k žalobkyne na pomoc si údajne nepamätala. Svedkyňa opakovane uviedla, že nevidela samotný pád žalobkyne, pretože bola otočená chrbtom, otočila sa až keď počula krik, avšak to už bola žalobkyňa na zemi a chcela jej ísť pomôcť, ale v tom videla ako k nej prišli dvaja páni a medzitým jej prišiel autobus, do ktorého nastúpila a odišla. Z tohto potom vyplýva, že pád žalobkyne nevidela. Výpoveď ohľadom počasia v deň úrazu je v príkrom rozpore s tvrdením žalobkyne a svedkyne. Preto uviedol, že celá výpoveď svedkyne V. obsahuje rozpory a pochybné tvrdenia, na základe čoho je možné jej výpoveď vyhodnotiť ako nedôveryhodnú. Čo sa týka výpovedi svedkov MUDr. C., MUDr. K., MUDr. C. A., všetci títo uviedli, že neskúmali miesto vzniku úrazu, ale len to čo popísal pacient pri vyšetrení. Svedkyňa P. D. potvrdila, že sa intenzívne so žalobkyňou nestretávajú, o zdravotnom stave sa nerozprávajú a k úrazu uviedla, len čo počula sprostredkovane

od žalobkyne. Čo sa týka čestného prehlásenia P. D., toto je pre súdne konanie irelevantné. Rovnako výsluch samotnej žalobkyne obsahuje množstvo zbytočných rozporných tvrdení vo vzťahu k návšteve lekára na druhý deň po úraze vo vzťahu kedy cestovala autobusom z Prievidze do Liesťan, popisu počasia v deň úrazu. Ďalej žalobkyňa uviedla, že svedkyňa D. Y. vidí na pojednávaní prvýkrát, čo sa preukázalo, že je pravda. Zároveň tvrdila, že priamy svedok úrazu neexistuje a následne po dvoch rokoch došlo prekvapivo k návrhu na výsluchu svedkyne pani V.. Napriek týmto rozporom sa okresný súd stotožnil s tvrdeniami žalobkyne a uviedol, že po celý čas popisuje okolnosti úrazu rovnako. S týmto tvrdením nie je možné súhlasiť, pretože okresný súd vychádzal len z tvrdení žalobkyne. Preto mal s poukazom na vyššie uvedené súd prvej inštancie žalobu zamietnuť v celom rozsahu. Okrem toho zostáva nepovšimnutá aj tá skutočnosť, že žalobkyňa je držiteľkou ZŤP, bola operovaná na chrbticu, platničky a podľa jej tvrdení, keď si dá kozmodisk, tak problémy s chrbticou ju neobmedzujú. Nepovšimnuté ostalo tvrdenie žalobkyne, že do Liesťan a z Liesťan cestuje 20 rokov a priestory autobusovej stanice dobre pozná, preto mala venovať väčšiu opatrnosť pri chôdzi s poukazom na jej zdravotný stav a preto poukazoval na výraznú mieru spoluviny žalobkyne na vzniku jej úrazu.

11. K podaným vyjadreniam sa opätovne písomne vyjadrila žalovaná, ktorá zosummarizovala svoje námietky a poukázala na tú skutočnosť, že žalovaný v podanom odvolaní poukazuje na zjavné rozpory v dôkazoch a tvrdeniach žalobkyne, ktoré však konajúci súd vyhodnotil v prospech žalobkyne bez ďalšieho skúmania. Rovnako nesúhlasila s tým, že by tu nebola spochybnená dôveryhodnosť žalobkyne. Poukázala na tú skutočnosť, že žalobkyňa nepreukázala kedy a kde škoda vznikla, žiadnym spôsobom neboli konajúcim súdom vyhodnotené iné možnosti úrazu žalobkyne v rámci miesta času a spôsobu zranenia. Žalobkyňa predložila lekársku správu a žalovaný nenamietal jej predloženie, čo nie je pravda, pretože napriek výhradám zo strany žalovaného, žalobkyňa nepreložila kompletnú lekársku správu a od začiatku žalovaný poukazuje na skutočnosť, že žalobkyňa nepreukázala príčinnú súvislosť a nekonzistentnosť a rozpory v tvrdeniach v čase, mieste a spôsobe zranenia. Preto sa javí rozsudok súdu prvej inštancie žalovanému ako nesprávny, arbitrárny, bez riadneho vyhodnotenia dôkazov a riadneho odôvodnenia.

12. Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 a contrario CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP, pričom v súlade s § 387 ods. 2 CSP odvolací súd poukazuje na vecne správne a vyčerpávajúce odôvodnenie, s ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje.

13. Preskúmaním rozhodujúcich skutočností majúcich pôvod v obsahu spisového materiálu, odvolací súd dospel k záveru o nedôvodnosti podaného odvolania. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie založil na konkrétnych ustanoveniach právnych predpisov, skutkovo odôvodnil, z ktorých konkrétnych zistení vychádzal a ktorých pôvod v dostatočne vykonanom dokazovaní za jeho správneho vyhodnotenia zásad uvedených v § 191 CSP. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie dostatočne odôvodnil v súlade s požiadavkami uvedenými v § 220 ods. 2 CSP a odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a konštatuje správnosť v jeho dôvodoch a v podrobnostiach na neho odkazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP.

14. Žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala voči žalovanému po úprave petitu návrhu a čiastočnom späťvzťatí žaloby zaplattenia sumy 3.284,- eur titulom náhrady škody spôsobenej tým, že dňa 06.12.2018 na autobusovej stanici, na nástupišti č. 5 - 6, ktoré je v správe žalovaného, zakopla o asfaltový kopec a spadla. V dôsledku tohto utrpela úraz ľavej ruky, ktorý si vyžiadal operáciu. K úraze došlo tým spôsobom, že okolo 20.00 hod. na Autobusovej stanici v Prievidzi, keď prechádzala po nástupištiach č. 5 a 6, kde sa nachádzali viaceré asfaltové kopce k zastávke č. 10 o jeden takýto asfaltový kopec zakopla, spadla tak, že lakťom ľavej ruky spadla na druhý takýto kopec. Prišli k nej následne dvaja neznámy muži, ktorí jej pomohli vstať, ona odišla na zastávku MHD a dopravila sa domov. Na druhý deň v dôsledku silných bolestí išla k svojej lekárke a k MUDr. Kuklovi, ktorý jej dal ruku do sadry, poslal ju do nemocnice, kde sa podrobila operácii. Po prepustení z nemocnice sa obrátila žalobkyňa so svojim nárokom na Technické služby mesta Prievidza, ktorý asi po mesiaci oznámil, že miesto, kde došlo k úraze spravuje spoločnosť zo Žiliny a táto jej až následne oznámila, že toto miesto má v správe práve žalovaný.

15. Teória procesného práva podmieňuje úspech účastníka konania v spore unesením dvoch bremien. Jednak ide o bremeno tvrdiť skutočnosti, ktoré môžu privodiť jeho úspech v spore a jednak bremeno tieto skutočnosti preukázať. Uvedené ustanovenia Civilného sporového poriadku stanovujú dôkaznú povinnosť účastníkov v sporovom konaní, teda povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na účastníkoch konania. Účastník, ktorý neoznačil dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnako

následky postihujú aj toho účastníka, ktorý síce navrhol dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení účastníka. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť účastníka za výsledok konania pokiaľ je určovaný výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie účastníka nie je preukázané ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je pre účastníka nepriaznivé rozhodnutie.

16. Aby účastník mohol splniť zákonnú povinnosť označiť potrebné dôkazy, musí predovšetkým splniť svoju povinnosť tvrdenia. Predpokladom dôkaznej povinnosti tvrdením skutočnosti účastníkom, tzv. bremeno tvrdenia. Medzi povinnosťou tvrdenia a dôkaznou povinnosťou je úzka vzájomná väzba.

17. V prejednáwanej veci je nepochybné a medzi stranami nesporné, že žalobkyňa v dôsledku úrazu utrpela zlomeninu ruky s tým, že na druhý deň po úraze navštívila ošetrujúcu lekárku, ktorá ju poslala k MUDr. Kuklovi, ten ju poslal do nemocnice, kde jej následne MUDr. Mladý napravoval ruku, následne bola hospitalizovaná na oddelenie traumatológie, kde čakala na operáciu. Po prepustení z nemocnice bola úraz oznámiť Technickým službám v Prievidzi, ktorý asi po mesiaci oznámil, že miesto, kde došlo k úrazu spravuje spoločnosť zo Žiliny a táto jej oznámila, že miesto má v správe žalovaný.

18. Podľa vyjadrenia žalobkyne k úrazu došlo dňa 06.12. vo večerných hodinách, potom ako pricestovala do Prievidze autobusom z Liešťan. Faktom je, že priami svedkovia, ktorí by mohli potvrdiť, že k úrazu došlo na tom mieste a spôsobom ako popisovala žalobkyňa po celý čas konania došlo, tu nie sú. Na druhej strane však závery o tom, že tvrdenia žalobkyne sa zakladajú na pravde sú podporené radom nepriamych dôkazov. Faktom je, že žalobkyňa ako vyplýva z výpisu karty, ktorú použila pri ceste autobusom, v tento deň skutočne pricestovala vo večerných hodinách na autobusovú zastávku do Prievidze. Táto skutočnosť je nesporná. Následne žalobkyňa popisuje, že pri pohybe po nástupišti zakopla o hrbol, ktorý sa na tomto nástupišti nachádzal, spadla na ďalší hrbol a pri tomto páde si poranila ruku. Faktom je, že svedkyňa V. samostatný pád žalobkyne nevidela, avšak z nepriamych dôkazov opätovne vyplýva, že svedkyňa V. v deň, kedy úraz vznikol bola v práci, pretože pracuje ako upratovačka a ďalej svedkyňa V. uviedla, že vo večerných hodinách čakala na nástupišti č. 12 na autobus jazdiaci na linke Prievidza - Handlová, ktorým cestovala domov z práce. Svedkyňa ďalej popísala, že počula krik, keď sa otočila uvidela žalobkyňu spadnutú na zemi a ako kričala „jaj moja ruka“. Chcela ísť za ňou, ale videla, že k nej prišli dvaja páni, ktorí jej pomohli vstať, a preto ona nastúpila do autobusu a cestovala. Pokiaľ žalovaný v konaní namieta spoločne s intervenientom, že svedkyňa, ktorá vypovedala v tento deň autobusom necestovala, z jej výpovede je zrejmé, že nie vždy použila svoju kartu, z ktorej by sa mohlo identifikovať, že skutočne v tento deň cestovala autobusom z Prievidze do Handlovej. Na druhej strane svedkyňa aj potvrdila, že občas cestovala autobusom aj tak, že si zaplatila cestu v hotovosti. Preto samotný dôkaz, ktorý hovorí o tom, že svedkyňa V. v tento deň nepoužila svoju predplatenú kartu, nie je dôkazom o tom, že by svedkyňa klamala, alebo že by svedkyňa v tento deň skutočne linkou MHD necestovala.

19. Na druhej strane je rovnako nepochybné, že na autobusových nástupištiach sú hrby tak na asfalte tak ako ich popísala žalobkyňa, o čom svedčí aj pripojená dokumentácia. Ďalším nepriamym dôkazom svedčiacim o tom, že k úrazu došlo tým spôsobom ako ho popisuje žalobkyňa je výpoveď dcéry, ktorá síce priamo svedkyňou úrazu nebola, avšak dcéra potvrdila, že žalobkyňa jej volala, popísala jej priebeh úrazu. Rovnako nepriamy dôkazom o tom, že úraz sa stal tým spôsobom ako ho popisuje žalobkyňa sú písomné výzvy zo strany žalobkyne, ktoré adresovala najprv technickým službám a následne ďalším subjektom, ktorých predpokladala, že sú zodpovedné za vzniknutú škodu. Nebolo teda úmyslom žalobkyne domáhať sa náhrady vzniknutej škody priamo na žalovanom, pretože až postupom času zistila, kto by vlastne mohol byť zodpovedný za vzniknutú škodu. Ďalším nepriamym dôkazom svedčiacim o tej skutočnosti, že k úrazu došlo k týmto spôsobom sú aj výpovede ošetrujúcich lekárov, prípadne lekárov, ktorí prišli so žalobkyňou do kontaktu, kedy u všetkých týchto lekárov prakticky rovnakým spôsobom žalobkyňa popísala priebeh vzniku úrazu.

20. Čo sa týka rozporov vo výpovediach svedkov, na ktoré poukazoval vo svojom odvolaní žalovaný, prípadne rozpor vo výpovediach žalobkyne a svedkyne V., odvolací súd poukazuje na tú skutočnosť, že jedná sa nepatrné rozpory, ktoré v konečnom dôsledku znamenajú len to, že svedkyňu, prípadne žalobkyňu nikto vopred neinštruoval, akým spôsobom má vypovedať pred súdom. Práve tieto rozpory sú znakom toho, že s odstupom času sú títo, buď svedkovia, alebo žalobkyňa pamätali udalosti, ku ktorým v konečnom dôsledku došlo (to sa týka rozporového vzťahu k počasiu, ktoré malo v tento deň byť, ako aj vo vzťahu k tomu, či lampy svietili, či nesvietili). Na druhej strane ako žalobkyňa, tak aj svedkyňa V. zhodne potvrdili miesto vzniku daného úrazu a medzi stranami je následne nepochybné, že na danom nástupišti sú skutočne kopce, teda vyduťú asphalt, ktorý môže spôsobiť zakopnutie a pád.

21. Obdobná situácia je v ďalších rozporoch vo výpovediach žalobkyne, ktoré sú v čase, kedy mala cestovať v deň vzniku úrazu, prípadne následný deň k lekárovi. Na druhej strane tieto rozpory v rámci časového hľadiska sú len dôkazom toho, že žalobkyňa si nepripravovala svoju výpoveď, ale sú len dôkazom toho, že s odstupom času si presne nepamätala, kedy a kde a akým spôsobom cestovala. Na druhej strane však výpisy z jej karty, ktorú používa pri cestovaní sú jasným dôkazom, že v tento deň skutočne cestovala ako aj to, že na druhý deň po úraze skutočne cestovala k lekárovi MHD a z pohľadu skutkového stavu a priebehu vzniku úrazu sa nejaví odvolaciemu súdu podstatné, či cestovala k lekárovi ráno, alebo cestovala až v priebehu doobedňajších hodín k lekárovi, faktom je, že v deň po úraze skutočne lekára navštívila a bolo jej poskytnuté ošetrenie.

22. Čo sa týka ďalších rozporov vo výpovedí žalobkyne a zamestnancov žalovaného, kedy žalobkyňa tvrdila, že týchto zamestnancov nepozná, odvolací súd uvádza, že táto skutočnosť nemá žiaden vplyv na popis vzniku zranenia zo strany žalobkyne, a preto tento dôkaz nepovažuje za dôležitý a podstatný.

23. Neobstoja ani ďalšie námietky zo strany žalovaného ohľadom posudzovania zdravotného stavu na strane žalobkyne. Pokiaľ vychádzame z lekárskeho posudku o bolestnom a sťaženi spoločenského uplatnenia, jednoznačne predmetom tohto hodnotenia je vyklbenie vretennej kosti vľavo, liečené konzervatívne, zlomenina horného konca lakťovej kosti s posunom, liečené operačne. Z tohto potom možno dovodiť, že pokiaľ by aj mala žalobkyňa ťažkosti s chrbticou, tieto v žiadnom prípade nesúviseli s daným úrazom, preto lebo pokiaľ došlo k pádu žalobkyne a následne k zlomenine ruky, takéto poškodenie zdravia nesúvisí s prípadnými zdravotnými ťažkosťami žalobkyne vo vzťahu k chrbtici, pokiaľ takýmito ochoreniami trpí.

24. Ťažko možno vyčítať súdu prvej inštancie, že žiadnym spôsobom nevyvylúčil iné možnosti vzniku škody a príčinnej súvislosti, hoci nato opakovanie žalovaný a intervenient poukazovali preto, lebo žalobkyňa od počiatku konania v spore tvrdila, akým spôsobom došlo k danému úrazu, tento úraz popísala, predložila dôkazy na preukázanie svojich tvrdení aj keď z väčšej časti sú tieto dôkazy nepriameho charakteru, tieto dôkazy v jednotlivých logických súvislostiach predstavujú dostatočne hodnoverný spôsob preukázania mechanizmu vzniku poškodenia zdravia na strane žalobkyne.

25. Ďalej sa od odvolací súd zaoberal námietkami žalovaného vo vzťahu k procesným vadám konania, na základe ktorých mu malo byť znemožnené, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a súčasne vady, ktoré mali mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Žalovaný v odvolaní namietal postup súdu prvej inštancie pri vykonávaní dokazovania, kedy okresný súd doručoval písomnosti priamo stranám konania, čo je preukázané výzvou zo dňa 18.08.2020 napriek tomu, že bol žalovaný právne zastúpený. Ako vyplýva z obsahu spisu súdu prvej inštancie faktom je, že výzva zo dňa 18.08.2020 zo strany súdu prvej inštancie bola priamo doručovaná priamo žalovanému, avšak sa jednalo o úkon, ktorý mal vykonať priamo žalovaný. Obsahom tejto výzvy zo strany súdu bolo zaslanie výpisu z čipovej karty svedkyne R. V.. Je preto logické, že súd prvej inštancie sa priamo obrátil na žalovaného, ktorý vedie evidenciu takýchto čipových kariet.

26. Čo sa týka ďalšej námietky zo strany žalovaného ohľadom jeho vedomosti o výsluchu svedkyne V., odvolací súd poukazuje na tú skutočnosť, že svedkyňa R. V. bola vypočúvaná na pojednávaní dňa 28.09.2020, na ktorom sa zúčastnili ako žalobkyňa, jej právny zástupca, tak aj právny zástupca žalovaného vrátane intervenienta. Faktom je, že o výsluchu tejto svedkyne žalovaný aj intervenient upovedomení neboli, avšak na druhej strane sa priamo zúčastnili na pojednávaní, na ktorom bola táto svedkyňa vypočúvaná, mali možnosť k výpovedi klásť jej otázky, čo v konečnom dôsledku aj urobili, a preto za takýto postup súdu prvej inštancie nemožno považovať za postup, ktorý by bránil uskutočňovaniu procesných úkonov zo strany žalovaného, prípadne intervenienta.

27. Čo sa týka zabezpečovania účasti svedkov na pojednávaní, tak ako to vyplýva z ust. § 197 CSP, platí zásada, že ak strana navrhne výsluch svedka, je povinná zabezpečiť jeho prítomnosť na pojednávaní, pričom je o tejto skutočnosti vopred upovedomiť súd a zároveň je povinná upovedomiť aj protistranu a to s cieľom umožnenia dôslednej prípravy protistrany na vypočutie svedka. Ak strana navrhne výsluch svedka a nevie zabezpečiť jeho prítomnosť na pojednávaní, požiada súd o predvolanie svedka. Ak predvolanie svedka zabezpečuje súd, predvoláva ho prioritne z adresy označenej stranou. Na druhej strane, ak protistrana nebola upovedomená o výsluchu svedka, tak aby jej bolo umožnené pripraviť sa na vypočutie tohto svedka, má možnosť požiadať o odročenie pojednávania, pričom trovy takéhoto odročeného pojednávania znáša ten, kto odročenie zaviniť, teda strana, ktorá opomenula o zabezpečení prítomnosti svedka na pojednávaní upovedomiť protistranu. V prejednávanej veci sa však tak nestalo, a svedkyňa bola vypočúvaná bez toho, aby žalovaný a intervenient boli upovedomení o tom, že bude vypočúvaná na pojednávaní. Na druhej strane však obe strany boli účastní na pojednávaní a ako vyplýva zo zápisnice o pojednávaní, možnosť požiadať súd o odročenie pojednávania z tohto dôvodu nevyužili, a preto v rámci odvolania už nemôžu namietat, že by im takýmto procesným postupom bolo znemožnené

uplatňovať svoje procesné práva a povinnosti a to aj s prihliadnutím na tú skutočnosť, že priamo sa na pojednávaní zúčastnili a predvolanej svedkyne mali možnosť klásť otázky.

28. Ďalej z hľadiska procesného žalovaný namietal, že žalobkyňa doručovala niektoré podania v listinnej podobe do podateľne súdu v jednom vyhotovení, pričom konajúci súd následne nevyhotovoval kópie podanie pre ostatné strany. Na tieto vady poukázal žalovaný aj na pojednávaní. V spojení so skutočnosťou, že konajúcemu súdu je právny zástupca žalobkyne osobne známy, znemožnili žalovanému uskutočňovanie jemu patriacich procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Ako vyplýva z obsahu zápisníc pred súdom prvej inštancie, žalovaný bol riadne oboznámený s podaniami, ktoré mu neboli doručené a to priamo na pojednávaní dňa 28.09.2020, kde súd prvej inštancie oboznámil obsah čestného vyhlásenia P. D. a zároveň krátkou cestou poskytol k nahliadnutiu právnomu zástupcovi žalovaného a zástupkyňi intervenienta. Rovnako na pojednávaní dňa 02.12.2020 súd prvej inštancie oboznámil obsah ospravedlnenia a čestného prehlásenia R. B. zo dňa 28.11.2020 a čestné prehlásenie Q. Slávika zo dňa 30.11.2020. Žalovaný aj intervenient voči takto oboznámeným dôkazom nič nenamietali a vzhľadom na ich rozsah a obsah odvolací súd nemá zato, že by nedoručenie takýchto vyjadrení znamenal porušenie procesných práv na strane žalovaného, prípadne intervenienta. Preto z hľadiska procesného tieto odvolacie námietky odvolací súd nepovažoval za dôvodné.

29. Rovnako nedôvodné je aj odvolacia námietka vo vzťahu k otázke náhrady trov konania, kedy na základe právneho zástupcu žalobkyne bolo pojednávanie odročené z dôvodu kolízie, z čoho teda vyplýva, že trovy odročeného konania by mal znášať právny zástupca žalobkyne. Súd prvej inštancie vo vzťahu k trovám konania rozhodol len o percentuálnom úspechu žalobkyne, pričom o tom, ktoré konkrétne trovy prizná, resp. neprizná stranám sporu bude rozhodovať až v konečnom uznesení pri priznávaní konkrétnych úkonov vo veci samej.

30. Preto v konečnom dôsledku dospel odvolací súd k tomu záveru, že je potrebné napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť.

31. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP, podľa ktorého ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použije na odvolacie konanie v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bola plne úspešná žalobkyňa, ktorej bola odvolacím súdom priznaná náhrada trov odvolacieho konania voči žalovanému.

32. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).